

Posudek na bakalářskou práci Miroslavy Čermákové, Spolek Minerva a Eliška Krásnohorská, Praha 2020, 84 s.

Práce svým tématem spadá pod genderová studia, které se v posledních desetiletích těší velké oblibě, autorka tak čerpá z množství monografií zabývajících se tímto tématem. Tam kde mohla autorka prohloubit, rozporovat či potvrdit již existující studie, se ovšem omezila na opakování notoricky známých dat.

První část práce obšírně pojednává o historii ženského vzdělávání od novověku po 19. století, přičemž zmiňuje vývoj významnějších ženských spolků a historii v 19. století nově zakládaných dívčích škol. K nastínění tématu mohl být tento přehled úspornější a především konzistentnější, řada vět na sebe nenavazuje, autorka zde tvoří řetězce náhodných informací, které spolu mnohdy nesouvisí či se opakují. Text je stylisticky neohrabaný, věty jsou úsečné a mnohdy působí dojmem, že uváděným informacím autorka sama nerozumí.

Ve druhé části práce je představena osobnost Elišky Krásnohorské a její úsilí vrcholící založením spolku Minerva, resp. dívčího gymnasia, které spolek spravoval. Tato část by měla být stěžejní, obsahuje ovšem pouze povrchní údaje a přepisy několika archivních dokumentů, bez zřejmého důvodu, proč jsou tyto dokumenty publikovány v plném rozsahu. Autorka se nepokusila ani o kritiku ani o interpretaci těchto pramenů, které jsou samy o sobě zajímavé. Například dopis Elišky Krásnohorské budoucímu řediteli ústavu Františku Prusíkovi by zasloužil další komentář. Stejně tak se autorka mohla hlouběji věnovat vztahu Elišky Krásnohorské s Pavlou Maternovou, ale v kontextu práce působí tři publikované dopisy z jejich korespondence nekonceptně. Pokud přitom tyto a další v práci otištěné přepisy označíme za nadbytečné (doporučila bych je přesunout mezi přílohy), ztratí stěžejní část textu většinu obsahu a zbylé torzo nelze prakticky hodnotit.

Mnohem přínosnější by byl text s užším záběrem, ale podrobněji zpracovanými souvislostmi, vypočítanými kapitolami a především podložený prameny. Vzhledem k oboru, který autorka studuje, je závažné, že téměř nepracovala s archivními materiály, a ty, jež použila, nijak neinterpretuje. Vzhledem k množství dochovaných dokumentů gymnasia je nutno klást si otázku, proč autorka využívá pouze kroniku školy, která je již delší dobu digitalizovaná a dokonce i editovaná, ač se ve fondu školy nachází dokumenty z prvních let existence ústavu, které by mohla ve své práci využít.

Samotný název práce „Spolek Minerva a Eliška Krásnohorská“ také evokuje hlubší zamyšlení se nad tím, jak byl osud zakladatelky spojen se spolkem. V tomto ohledu by bylo vhodné zmínit alespoň náznakem další vývoj spolku, resp. gymnasia, zvláště s ohledem na to,

že po několika letech existence spolku se jeho členstvo omladilo a proti vůli své zakladatelky prosadilo reformu školy tak, aby mohla konkurovat dalším nově vznikajícím dívčím gymnasiím. Podobných otázek by se při studiu archivních pramenů našlo patrně více.

Předložená bakalářská práce neobsahuje žádné nové informace ani nepřináší nový pohled na již známé údaje, úroveň zpracování neodpovídá bakalářské práci na Katedře pomocných věd historických a archivního studia FF UK. Autorka zanedbala heuristiku a špatně pracuje s archivními prameny.

Z těchto důvodů práci nedoporučuji k obhajobě a navrhuji hodnocení neprospěla.

V Praze dne 26. 8. 2020

Mgr. Zora Damová